

הלכות שבת סימן שנה שנה

להבדיל ידו אליהם ולקבל המים. וקגון (ח) שאין בהם ארבעה על ארבעה והן למטה מעשרה. אָבָל אִם (ט) יש בהן (ג) ארבעה על ארבעה, או (י) *אָפְלוּ אֵין בָּהֶם אַרְבַּעַה עַל אַרְבַּעַה והן למעלה (ז) מעשרה, אסור:

ג. בְּיָמֵינוּ שֶׁכֵּן דָּ שֶׁסָּמְכוּ עָלָיו שֶׁבְּפָנָיו צִיָּת, וְכֵן כְּתוּב הַרְיָן וְהָאִשִּׁי ג. מִשְׁנֵה הַקְּאִימָא דְגַמְרָא שֶׁסָּמְכוּ עָלָיו וְכֵן רַבִּי יְהוּדָה הָיָה

שנה הקורא בספר ונתגלגל מרשות לרשות, ובו ב' סעיפים:

א (א) "הקורא בספר (ב) על האסקפה (ג) ונתגלגל ראש האחד מהספר מידו (ד) ונשאר ראש השני בידו, גוללו אצלו (ה) אפלו נתגלגל חוץ לארבע אמות, (ו) ונאפלו ברשות הרבים והאסקפה (ז) ברשות היחיד, (ח) משום בזיון פתחי הקדש התיירו. הגה (ח) *דנבים דרסי על האסקפה. ודוקא פתחי הקדש, (ט) אבל בשאר דברים אסור אפלו לא נפלו (י) אלא לכרמלית (המגיד פרק טו ורשב"א): ב יתנה קורא בו (יא) על הגג ונתגלגל ראשו האחד מידו, עד שלא הגיע (ג) לעשרה טפחים התחתונים הקרובים לארץ (יב) גוללו אצלו, הגיע

א. מִשְׁנֵה עֲתִידֵינוּ צִיָּת ב. כְּאִימָרְפָּא וְנִבְחָ שֶׁסָּמְכוּ עָלָיו, וְכֵן כְּתוּב הַרְיָן וְהָאִשִּׁי ג. מִשְׁנֵה הַקְּאִימָא דְגַמְרָא שֶׁסָּמְכוּ עָלָיו וְכֵן רַבִּי יְהוּדָה הָיָה

באר היטב

לא חשיב כגג: (א) די על די. דהוי פרמלית: (ד) מעשרה. דגוררן שפא ונא רחב די והוי רה"י ואסור. ועמ"א:

משנה ברוקה

שכולט שלשה, תו לא חשיב כגג: (ח) שאין בהם נכו'. דחשיב מקום פטור: (ט) יש בהן נכו'. דהוי ככרמלית: (י) אפלו אין בהם נכו' והן למעלה נכו'. דגוררן שפא והנה בהן רחב ארבעה על ארבעה (ו) והוי רשות היחיד ואסור:

המחלטה, עין שם, ועליו הסופר על הסור ושלסדוריהו בנה בודאי לא הפסיד: * אפלו אין בהן ארבעה על ארבעה והן למעלה מעשרה אסור. עין במשנה ברוקה דגוררן אשו מקום עניש בו ארבעה על ארבעה. וכן בבית יוסף ודלעזר הנמכר מתר בנה למעלה מעשרה בין שהוא רחוק שלשה מן הגג, אף השלמן ערוך אויל לטעמה דפסק כשיטת רש"י והתוספות שפחתמיון בנה וכו'. ולכאורה קשה לרברי השלחן ערוך, אמאי לא גוררן בכל מקום בעמוד שאין בו ארבעה על ארבעה העומד ברשות הרבים לאסור השלטול משום ברשות הרבים משום גובה ניש בו ארבעה על ארבעה? ואפשר לומר, דבנה חשיבן טפי משום דלמטה אין בו מחיצות וכו'. והנה הנהגה: * דרבים דרסי. הנה הסובר לא זכר רק אוקימנא ראשונה דרוקה. דמתניתין מירי באסקפת רשות היחיד וקשיא נדרסת ולכן התייר, וצויל לשיטתו בבית יוסף שהסכים לדעת סת"ה דרמתי מרועא דאפי' מתקנה וכו'. דאפלו הוה ארבע אמות אסור באסקפה שאינה נדרסת ואפלו באסקפת פרמלית ורוקה, וטעמו, משום דהר"א סובר סת"ה מדהעתיק דברי, וגם מסתימת הרי"ף משמע גס"פן קצת הכי. אעגם חפשי וקצאחי הרבה ראשונים שהולכים בשיטת הרמב"ם שהעתיק מרועא דאפי' דלכלה שמעתיק למתניתין באסקפת פרמלית ודחינו שאינה גובה עשרה טפחים ואין דוחים עליה, ויש נפקא מינה בין נתגלגל לחוץ ארבע אמות ובין נתגלגל חוץ לארבע אמות, הלא הנה התוספות והרשב"א בחידושיהו על שפת המאירי שם וכן הוא באור ורוע, וקצאחי שגם הרבנו שנואל בערוכין קרב מרועא דאפי' לעגור, וכן הסכים סג"א בכאורו, עין שם. והנה לתרועא דאפי' מוקי הגמרא דדוקא באסקפה ארבה, דאז לא חשיבן שעל מרשות הרבים לרשות היחיד דהך האסקפה בלא הנהגה בנתיים, אבל בלאו הכי אסור, וממה שה"י על הרמב"ם אמאי לא זכר מנאי זה, ועין בב"ח ובכאור סג"א ובית מאיר שתרועו דרמב"ם מירי בשלל הנה רשות היחיד מיד אחר של הפרמלית, וכדמשמע קצת מלשוננו שלא זכר שם אסקפה כלל ואעגם ערוך קצת קשה, אמאי השמיט מהלכות

א (א) הקורא בספר. כל ספרים שלהם עשויים בגליון בספר תורה שלנו: (ב) על האסקפה. הנה אפלו היתה רשות היחיד, גזון שהיא גבוה עשרה טפחים ורחב ארבעה טפחים, ולפניה הולכת רשות הרבים, וכדלקמה, והנה אמנא דנגוד שלא להקל בנה לגלל הספר אצלו, משום דלקמא נפל מידו בלו ואחי גס"פן לאחוי אצלו, וישם איכא חיוב תשאת בנה, קא משמע לן דלא גזרין בנה, משום בזיון פתחי הקדש. (ב) ויך דמבאר בסעיף ב, היכא דעומד בראש הגג ולפניה חולץ רשות הרבים ונתגלגל ראש אחד מן הספר מידו על הארץ דאסור לגלל אצלו משום גובה זה, וקא מירי (ג) באסקפה שרבים דוחים עליה, כמבאר בהג"ה, ואיכא בזיון טפי לכתבי הקדש, לכה תקלו: (ג) ונתגלגל ראש האחד וכו'. רועה לומר, (ג) ונה על הארץ, דאם מסלק מן הארץ אפלו מעט, לא דמי כלל לנפילה וליכא למגור משום נפילה: (ד) אפלו נתגלגל וכו'. גס"פן מתר לגלל הספר אצלו, ולא חשיבן דלקמא אחי לאקוילי לאחוי הארבע אמות, אפלו היכא הנפל בלו מידו דאיכא אסורא דאורוקמא: (ה) אפלו ברשות הרבים, ודוקא היכא רועד אחר אוקוד בידו, קא אפלו נפל גס ראש השני לארץ, אפלו היכא דנפל לכרמלית גס"פן אסור לאחוי אצלו, ולא התיירו בנה משום בזיון פתחי הקדש [כ"ח וכו']: (ו) ברשות היחיד. צריך לומר רשות היחיד:

(ז) משום בזיון. דמפאורוקמא אם זרק דבר לרשות הרבים וראש השני בידו, מתר להביאו אצלו ודאין פאן הנחה, בין שראש השני בידו (ז) ויכול להביאו אצלו, ואם"כ במה שמושכו ומגביהו מן הארץ לא נחשב עקירה, אלא דרבנן גזרו, שלא יבואו להקל אפלו היכא דנפל לגמרי, והקא משום בזיון התיירו: (ח) דרבים דרסי. ואיכא בזיון טפי: (ט) אביל בשאר וכו'. הנה נמי אפלו כשראשו אחד נשאר בידו אסור להביאו אצלו: (י) אלא לכרמלית. והשעם, דגם בנה גוררין שפא ופל לגמרי על הארץ ואפלו הכי יביאנו אצלו. ודע, שליש במה (ה) אחרונים שמקלין בנה, מפל מקום נראה דברשות הרבים שלנו אין להקל, דכמה פוסקים סוכרין דגם אצלנו יש רשות הרבים דאורוקמא, וכדלעיל בסימן שמה סעיף ז: ב (יא) על הגג. מירי בגג שהוא רשות היחיד הנה לפניו רשות הרבים, אכן כל שלא הגיע לעשרה טפחים התחתונים הוי הארץ מקום פטור, ועל"כ גוללו אצלו: (יב) גוללו אצלו. ואפלו אם הנה מתל הפית משפע ונה עליו, (י) או שהנה נח שם על"גפי זי, בין שהנה הוי רחב ארבעה ובין שלא הנה ארבעה. (י) ובכל

שער הציון

(ב) עלת שבת וש"א: (ג) אחרונים: (ד) עלת שבת: (ז) כגדאבוקמ. ועין בחידושי רבי עקיבא איגרי: (ח) אבן העזר ונהר"א. עין שם שהוכיחו שהרב המיר עצמו לא קאי אפלו לכרמלית, פי אם בשנומד באסקפת פרמלית ולפניה רשות הרבים ונמשום דלקמא אחי לאחוי די אמה ברשות הרבים, ואף שהנה בחוץ די אמות ובספר הקלו, בשאר דברים לא חלקו בין תוך די אמות לחוץ לדי אמות וכלה הנה בנה היא, כמו שכתב היר"ס"א: או אפשר, משום דכל תרועא דנקרא הוא דהארפה מדבר דכיר, וכשאר דברים לא סמכו על זה, ויכמו שהקשה רד"ה, עין שם, אבל לא נכפל לכרמלית, וכו'. ויבואו עור דעת ראשונים שסוכרים להקל אפלו כמנאי גונא דאפי'. דהנה שהאסקפה הנהה פרמלית שעומדת אצל רשות היחיד ולפניה רשות הרבים, וגם הכי סג"א שטרש"א בעצמו בחידושיהו מקל בנה, והסכים עמו להלכה, עין שם: (י) כגדאבוקמ: (י) דברי הסג"א בהם שמהמיר קאי אלמטה מעשרה, כמו שכתב הפרי"מקרים:

הַלְבוֹת שֶׁבַת סִימָן שְׁנָא שֶׁנָּב

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק ז]

דְּגִזְרִינָן שְׁמָא יְהִיָּה בְּקָן רְחֵב אֲרַכְפֵּיהָ עַל אֲרַכְפֵּיהָ.

5) מבואר מדבריו שאם הצינור רחב ד' טפחים דינו כרשות היחיד, וגם אם גדיים בוקעים [=עוברים] מתחתיו אינם מבטלים ממנו שם רשות היחיד. ובטעם הדבר כתב המג"א (ס"ק ה'), שהצינור נחשב רשות היחיד מדין חורי רשות היחיד, ובחורים אין חיסרון במה שגדיים בוקעים תחתיהם. וכן מבואר בשו"ע לעיל (סי' שמה סט"ז) לגבי זיו הבולט מן הכותל ויש חלון שפתוח לו, שהיו נחשב לרשות היחיד אף שגדיים בוקעים תחתיו (ומקור הדבר בתוס' (עירובין לג, א ד"ה אין), וכן העתיק הרעק"א בגליון השו"ע שם ס"ד).

ולדברי המג"א, מה שהצרכו שהצינור יהיה רחב ד' טפחים אף על פי שבחורי רשות היחיד אין צורך שיהיו רחבים ד' כדי להחשב רשות היחיד [כיון שהם מצטרפים לרשות היחיד ונשפלים אליו], ביאר היד אפרים (כאן) שהוא כדי לחייב את הקולט מן הצינור מדאורייתא, שהרי אינו מתחייב אלא אם כן עוקר מעל גבי מקום הרחב ד' טפחים.

והמחצה"ש (ס"ק ה') הקשה על דבריו, ממה שפסק השו"ע שאפילו אם הצינור אינו רחב ד' טפחים אסור, כיון שגורו משום צינור שרחב ד' טפחים, ולמה יש צורך בגזירה זו, הרי מדרבנן אסור לעקור גם ממקום שאינו רחב ד' על ד'. ועוד הקשה על מה שכתב המג"א (ס"ק ד', הביאו המשגיב בס"ק ט) שאם הצינור רחב ד' טפחים על ד' טפחים ואינו גבוה עשרה הריהו כרמלית ולא רשות היחיד, והרי דעת המג"א לעיל (סי' שמה ס"ק ב', הביאו המשגיב שם ס"ק ו') שחורים הפתוחים לרשות היחיד דינם כרשות היחיד אף אם הם למטה מ' טפחים ואפילו אינם רחבים ד' טפחים, ואם כן הרי לרעת המג"א שנחשב הצינור לרשות היחיד מדין חורי רשות היחיד, צריך היה הצינור להחשב רשות היחיד גם אם אינו גבוה י'.

והנ"ך, שהצינור אינו נחשב לחורי רשות היחיד ממש, שכיון שאינו עשוי אלא לקבל את המים ולהעבירם שלא יקלקלו את הכותל, אינו נחשב ראוי לתשמיש, ולכן דוקא אם הוא גבוה י' ורחב ד' שאז הוא צריך להחשב רשות היחיד מצד עצמו, מועיל מה שהוא דומה לחורי רשות היחיד שלא יתבטל ממנו שם רשות היחיד אף שהגדיים בוקעים תחתיו, אבל כשאינו גבוה י' או שאינו רחב ד' שאז מצד עצמו אין עליו שם רשות היחיד, אינו נקרא חורי רשות היחיד, ולכן אין איסור לקבל ממנו מים אלא מחמת הגזירה משום צינור שרחב ד'.

מאידך, דעת הפמ"ג (א"א ס"ק ה') שהצינור נחשב חורי רשות היחיד ממש, וכתב, שאם אינו רחב ד' טפחים על ד' טפחים יתכן שאין איסור דאורייתא לעקור ממנו לרשות הרבים, ולדבריו צ"ע כ"ל, למה כשהצינור רחב ד' ואינו גבוה י' לא יהיה דינו כרשות היחיד לרעת המג"א.

[משנ"ב שם]

וְהָיָה לְשֵׁנֵי הַיְחָדִי וְאָסוּר.

6) ולענין אם צריך שהצינור יהא סמוך לחלון או לגג בפחות מג' טפחים, שאז נוח להשתמש בו, מצינו מחלוקת באחרונים. בדברי כל האחרונים שהובאו בהערה הקודמת מבואר, שאינו נחשב חורי רשות היחיד אלא כשהצינור סמוך לחלון או לכותל בתוך ג' טפחים.

טפחים. ובביאור הגר"א (סוף סי' שנג) הוכיח, שאם הצינור רחב ד' על ד' טפחים יש לו דין רשות היחיד גם כשאינו סמוך לחלון או לגג בתוך ג' טפחים, וביאר שדין חורי רשות היחיד לא שייך באן, כיון שסוף הצינור רחוק מהגג ג' טפחים.

[והרשב"א (עבודת הקודש בית נתיבות שער ג ס"א) כתב, שדף רחב ד' על ד' טפחים שיוצא מכותל רשות היחיד, אם הוא גבוה י' הרי הוא כרשות היחיד אף על פי שיש תחתיו בקיעת גדיים וכו'. ובהמשך דבריו כתב, שדף שאינו רחב ד' על ד' טפחים, אם הוא סמוך לראש הכותל או לחלון תוך ג' טפחים ואינו בולט ג' טפחים, הריהו נדון משום חורי רשות היחיד. אבל אם הוא רחוק ג' מהגג או מהחלון, או שהוא בולט יותר מג', הריהו מקום פטור, ומבואר מדבריו, שדף שרחב ד' על ד' טפחים נטפל לרשות היחיד ונחשב חורי רשות היחיד אף על פי שאינו סמוך לחלון או לראש הכותל. והנשמת אדם (כלל מז אות ג) העתיק את דבריו להלכה].

מאידך, בבית"ל לקמן (סי' שנג ד"ה וחלון הבית) ובמשגיב שם (ס"ק ה') מבואר, שאם החור אינו סמוך לחלון בתוך ג' טפחים הריהו מקום פטור, וכמו שהביא הגר"א לעיל (סי' שמה סט"ז) שכן דעת התוס' בשם הירושלמי.

סִימָן שֶׁנָּב

הַקּוּרָא בְּסֵפֶר וְנִתְגַלְגַּל מִרְשׁוֹת לְרִשׁוֹת

[שעה"צ ס"ק ז]

וְצִיָּן בְּחֻדוּשֵׁי רִבִּי זְעֵקָא אֵינָר.

1) שתמה על הרמב"ם (פי"ג מהלי' שבת הי"ד, שהוא מקור הדין שאם ראש אחד של החפץ בידו ויכול להביאו אצלו אינה נחשבת להנחה), למה צריך שיוכל להביאו אצלו, הרי כיון שמקצת הכלי עדיין בידו נחשב שמקצתו ברשות היחיד ואין כאן הנחה ברשות הרבים, וסיים הרעק"א שהרמב"ם דבר באופן שנוף הכלי אינו בידו כלל, אלא שיש חבל שמחובר אל הכלי שנמצא בידו (כמבואר בלשונו שם), ולכן הוצרך לטעם שיוכל להביאו אצלו כדי שלא תחשב הנחה, אבל אם חלק מהכלי עצמו בידו הרי זה פטור גם אם אינו יכול להחזירו אצלו, כיון שמקצת החפץ אינו ברשות הרבים ואין כאן הנחה.

[שעה"צ ס"ק ז]

וְדָקְרִי הַפְּגוּדֵי אֲבָקָהּ שֶׁמְחַמֵּד קָאֵי אֶלְמָסָה מְעֻשָׂה.

2) כלומר, בשו"ע מבואר שאם ראש אחד של הספר בידו, מותר להחזיר אליו את ראשו השני. וכתב המג"א (ס"ק ד') שדין זה נוהג רק בכתבי הקודש, אבל בשאר דברים לא התירו אף שאיגודו בידו, כיון שחוששים שהחפץ יפול לארץ ויביאנו אצלו. והיה מקום לפרש, שכונת המג"א גם באופן שהחפץ הגיע למקום פטור, דהיינו אל מעל לעשרה טפחים. ועל כך הביא השעה"צ את דברי הפמ"ג, שפירש שכונת המג"א רק אם נפל למטה מעשרה, אבל מעל עשרה מותר גם בשאר דברים, שהרי מבניס ממקום פטור לרשות היחיד. [ובספר נתיבות שבת (פי' הע' כו) כתב, שאם נפל אל מעל לעשרה, מותר להכניסו לרשות היחיד גם אם אין איגודו בידו, וראה מה שכתבנו בבית"ל לעיל סי' שמה ס"א ד"ה בתוך].

הלכות שבת סימן שנב שנג

רה באר הגולה

לעשרה טפחים התחתונים, (יא) * אם הכתל משפיע * בענין (א) (יד) שנת עליו, * אסור לגוללו אצלו, וכדי שלא יצמד בבנין הוספה על הכתב, ואם אינו משפיע, * כל זמן (טו) שלא הגיע לארץ * (טז) גוללו אצלו :

שנג דיני זיון ברשות הרבים, וכו' ג' סעיפים :

א שבת צ"ו
ובצדקין פ"ח ב' שם
ג' תפלים
טו ד' תב
הפניד שם שש
ה' שפ"א ה משנה
ז' זיון צ"ו ר' שם
ב' גמרא יב"קא

א * שני בתים בשני צדי רשות הרבים והם של אדם אחד או של שנים (א) * וערכו, אם שניהם (ב) שונים (ג) * מטר לזרק (ד) מזה לזה, כיוצא בזה (ה) גובה מהבדל (ו) אסור לזרק מזה לזה, * אלא אם כן הם בלי הרס וכיוצא בהם שאם יפלו וישברו, * בפמה דברים אמורים, ברשות הרבים עוברת ביניהם, אבל אם היתה (ה) פרמלית עוברת ביניהם מטר (ו) * בכל גונו, * ב' זיו, * והיגו דף הובלט מן הכתל (ז) * לרשות הרבים, (ח) למעלה

באר היטב

(ב) מזה לזה, ודוק למעלה מן הטר מזה לזה" ודף מקום פטור, אבל למטה מן אסור, ומב"ס: (ג) אסור לזרק, משום גזרה דלמא מגדר ופיל ואתי לאחזי, ואע"ג דבסי' קהב נמי דבדבר דתב אין אסור בכל המלים, שאני הכא שהוא זורק מנבזה למנוף או להפוך וצריך לאמן נתי, משא"כ ה"ם שהיא נתי, ט"ז:

באר הלקה

אויקמא דגמרא דאסקפת ברמלית הסמוכה לרשות היחיד אינו מטר רק דוקא בארבה, ולפי מה שזכינו פתח לפרוש הרבנו חננאל ניקח הכל, שהוא גורם שם במקרא עוד תרוצא, דאפלו בשאינה ארבה שרי תוך ארבע אמות, ומתוך מאד שנה לטרמב"ס גרסא זו ופסק כן משום דמתניתין סמטא כגב"ר, ומכל מקום דינא דהמחבר שהעתיק תרוצא דרבה, נראה גם כן שאין לדחות, והא ה"ה ותר"י ותר"ש והטור הקימו כן, וגם באור זרוע פ"ח בתיבא דהלכה נקטין כתרוצא דרבה, דמשום כיוון בתיבא הקדוש הרי"ר ואפלו חז"ן לארבע אמות וכמו שפסק מהמפרש: * אם הכתל משפיע, ואם נח עליו יזו שאין רחב ארבעה, הו' מקום פטור ומטר להביאו אצלו: * בענין שבת עליו, ע"ן הגורמיהם מה שהעתיק בשם החוקמות, וע"ן בהדידי' הרשב"א שהביא בשם הרשב"א שחלק על החוקמות, ודעתו דאפלו בשאין רבים מכתפין עליו מטר הוספה ברשות הרבים, אכן היא קהב דמסתברא דבדבר החוקמות, ע"ן שם, ובתדושי הרי"ב"א על עריכין משמע לכאורה דהוא סובר גמרא דב"ר דהוא ע"ן שם: * גוללו אצלו, ע"ן במשנה ברורה מה שכתבנו בשם הגר"א, והנה דעתו הוא דעת הרבנו חננאל ותרמ"פ"ן שהיבא בתב המטר פרק יג הלכה טז, ע"ן שם, ודעת המחבר שלא הביא כל זה פשוט, משום דהרי"ף והרא"ש והרמב"ם פ"ס העתיקו מסקנת הגמרא דצ"רובין לדיקא, וע"ן מהו נראה, דבב"א לזו כמו שכתב הרשב"א (בשבת דף ע"ז) בשם רב האי גאון, דאף דקאמר הגמרא 'מניא פניה דרב חלקיה', מפורתא הראשונה משמע דלא כותה, ע"ן שם, וכיוצא בהמרא בצ"רובין משמע דנקטא לדיקא כמסקנת רבא דכלה רבי יהודה היא, מןקאמר שם ב"ר ריש עמוד א' וירשא וקיסא רבי שמעון ומציעתא רבי יהודה, ולא זכר הגמרא דב"ר תא"קא קלל, ע"ן שם: * וערכו, הנה השג"ח אברהם קהב, דלמאן דאמר דמטר להחליף דף מקום פטור שרי אפלו לא ערכו, והוא מסימן שנה סעיף ג' בה"ה ה"כ מצד סדרי הסודי, אבל רבים מאחרונים מספקין בזה, ע"ן בספר מאמר סודי ונ"ר שלום ואלה נה, וכן הגר"א בבא"ר בסימן שנה מצד הלכה ברצת הרשב"א ודלא כהמ"ר, ע"ן שם: * מטר לזרק, כתב מהג"א אברהם: צ"ר ע"ן, הא אין יכילין לערב יחד אלא אם כן יש פתח ביניהם שיכולין לטלטל יחד כלי וריקה, כמו שכתוב סימן שעב סעיף ד, ע"ן שם מרדכי, ובב"ר חננאל וכן במאמר סודי הרצו בפשיטות, דמ"ר משנה פ"מין אשר פחד צד מבוטח זה לבית זה שיכולין לטלטל מזה לזה: * בכל גונו, ע"ן משנה ב"ר, והנה כל הסעיף מ"ר בלמעלה מעשרה וכמו שכתבנו במשנה ב"ר, ואם היא למטה מעשרה לנכון ברמלית

באר היטב

תופס למעלה מעשרה, וכל שכן אם היא בולט לרשות פרמלית דשרי, וע"ן בסעיף ג' ויש חלוק בין רשות הרבים לברמלית לענין לזמן עליו בלי ש"אין לשכרם בפליטתן: (ח) למעלה מעשרה, ולא מבני אם היה החלון פתוח לו בסמוך להזיו שלשה טפחים, כדאי מטר להשתמש על הזיו מתוך החלון לתן עליו ולטל

שער הציון

(ט) מג"א אברהם ושי"א: (ט) גמרא: (י) דאם מנח עליו יזו כלי שהוא, לכלי עלמא מ"ר הנחה ולא בעינין פנה מקום ד', כדאימא בגמרא: (יא) מג"א אברהם ושי"א: (יב) אברהם עזרובי ובי"ת מאיר ונהר שלום, וכל שכן לדעת הגר"א דמכל כנפל לברמלית על הארץ, הו' אודא ראי' מג"א אברהם: (יג) מג"א אברהם ושי"א: (יד) תב סעיף, וע"ן בבאר הלכה: (ט) גמרא: (ג) גמרא: (ד) מג"א אברהם ושי"א, והנה כפ"ל רבה וצ"ה לפסק פנה, אבל סאמ"ת עם מג"א אברהם, ש"ן מ"ח מהרמב"ם פרק יג הלכה טז וכמו שכתב האחרונים: (ד) גמרא: (ה) בית יוסף:

